

gjorde Ministeren, som sagt, Lovforslaget Uret, thi der er jo i Samme opstillet forskjellige Classer af geistlige Embedsmænd med forskjellig Lønning; og det er klart, at Forslyttelse da vilde kunne skee for særdeles dygtige og i deres Embede ivrige Mænd, som gjøre sig bekjendte ved en særlig christelig Zver. Saadanne Mænd vilde kunne forflyttes til de bedre lønnede Embeder, og at dette ogsaa vil skee, kan der ikke være nogen Tvivl om. Her er altsaa ikke tænkt paa at forhindre Forslyttelser, men her er netop aabnet en Afgang til Forslyttelse ved Siden af, hvad der er en Fordeel ved Udkaftet, at der er aabnet Afgang til Forbedring i saadanne geistlige Embedsmænds Lønning, som ikke ønske Forslyttelse, men kunne have Krav paa efterhaanden at faae en højere Lønning end den, de fik ved deres Embedstiltrædelse. Der er saaledes to Udveje: den geistlige Embedsmænd, som ønsker at blive hos den Menighed, han har lært at kjende, rykker efterhaanden højere op i Lønning, og for den, som ønsker Forslyttelse, og som Kirkebestyrelsen finder det rigtigt at forflytte, er der forskjellige højere Classer at flytte op i, og de Alderstillæg, som han er naaet op til i det tidligere Embede, ville fremdeles under visse Forhold komme ham tilgode. Jeg troer saaledes ikke, at den høitagtede Ministers Indvending i denne Henseende var begrundet. Men saa kom han til en Betragtning, som næsten altid gaar igjen, naar man kommer ind paa slige Forhold, og det ikke blot med Hensyn til geistlige Embedsmænd alene. Den høitagtede Minister stillede nemlig frem som det Første og Væsentligste, at efter Lovforslaget vilde de unge Præster komme mere i Betragtning end hidtil. Denne Sag stiller sig nu forskjelligt; enten man sætter Menighedens Tarv over Præstens eller Præstens over Menighedens. Spørger man først om, hvad der vil gavne Præsten, saa har Ministeren Ret, men jeg troer, at den virkelig christelige Præst vil kunne udrette meget Mere i sine yngre Aar for en Menighed, som han stemmer med, og som ønsker ham til Sjælesørger, end naar han er bleven ældre. Jeg anseer det derfor for at være ligefrem i Menighedernes Interesse, at de ogsaa kunne faae yngre Mænd som Præster, naar de

vælge saadanne Mænd, om hvilke de vide, at de i Lære og Levnet vilde være saaledes, at man maa sætte Priis paa dem. Den høitagtede Minister sagde, at dette vilde virke demoraliserende paa Folkekirken. Dertil svarer jeg imidlertid, at det troer jeg ikke; om det derimod vil virke demoraliserende paa Præstestabet, vil jeg ikke modsig, naar Ministeren paastaar det. At det vil virke demoraliserende paa Folkekirken, kan jeg, som sagt, paa ingen Maade indrømme, og jeg mener, at Sogmenighedens Betjening med virkelig christelig Sjælesorg maa sættes langt over Hensynet til, at en eller anden ældre Præst er nødt til at blive siddende i det Embede, han har, forbi en yngre Præst har faaet et ledigt Embede. Den Paastand vil jeg stille op mod den høitagtede Ministers Paastand: for Menighederne vil det ikke virke demoraliserende, at de kunne faae en yngre Præst fremfor en ældre. — Dernæst omtalte Ministeren den uhyre Forskjel, der er mellem Lønningen af de forskjellige Geistlige; men der forstod jeg ham ikke saa ganske. Sa, den ærede Minister vilde være tilbøjelig til at indrømme den lovgivende Magt nogen Indflydelse paa Omlægningen af de nuværende Indtægter for visse forskjellige Embeder. Men han udtalte sig ikke tilbunds, thi han sagde: Den lovgivende Myndighed kunde jo faae en vis Indflydelse paa Administrationen. Det synes at være den høitærede Ministers Mening, at det for Fremtiden væsentligt skulde være Administrationen, der havde denne Omlægning i sin Magt; men dette troer jeg ikke, at den lovgivende Magt kunde være tjent med. Det gjælder materielle Midler, Pengespørgsmaal, det gjælder Lønningsbestemmelser, hvor jeg ikke troer, at den lovgivende Magt kunde være tjent med, at Administrationen fik en saa overveiende Indflydelse paa at omlægge saaledes, som den maatte finde det rigtigt. Jeg for mit Vedkommende vilde derfor være bestemt imod, at en saadan Myndighed blev overdraget Administrationen. Men derefter kom den høitærede Minister ind paa en Række andre Betragtninger, som overrastede mig endnu mere end de, jeg nu har opholdt mig ved; de overrastede mig navnlig i Ministerens Mund ganske særdeles. Den høitagtede Minister be-